

[Niels Westerby]

ministerens tale at kunne udlede, at der kan blive tale om beskatning på 60-70 pct. af folks indkomster. Det er alt for højt. Man lammer initiativ og arbejdslyst her i landet under sådanne vilkår. Vi bør have et skatteloft — og selvfølgelig for de lavere indkomstgrupper en afpasset skatteudskrivning i forhold hertil. Her er absolut et område, hvor finansministeren bør prøve at skabe klarhed. Det går ikke an, at befolkningen ikke aner, hvad de skal betale i skat af det, de tjener i 1967, altså det år, vi er inde i, og heller ikke har nogen som helst forestilling om, hvad de skal betale i skat af det, som de kommer til at tjene i 1968. Jeg lagde i hvert fald mærke til, at de tal, som finansministeren kom med, kunne tyde på, at udviklingen på dette område bliver særdeles skæv, og det er, ligesom man mærker SF's hånd i baggrunden på dette område.

Dernæst vil jeg gerne gøre et par bemærkninger om finansministerens udredninger om statsbudgettet. Det er jo et meget højt tal, vi kommer op på, når vort statsbudget vil stige med 3.000 mill. kr. i det kommende finansår — sådan forstod jeg at finansministerens vurdering er. Jeg forstod også på finansministeren, at merværdiafgiften i det kommende finansår vil dække ca. 1,3 milliard kr. af denne stigning. Én ting fik jeg derimod ikke belyst i finansministerens redegørelse: hvor meget vil den stigende indkomstmasse i befolkningen i dette år betyde i denne forbindelse? Vil stigningen i indkomstmassen og udskrivningen af skat for de forskellige befolkningsgrupper efter de nuværende satser med en indregning af en ophævelse af skattefradragreglen betyde, at det ikke bliver nødvendigt at stramme indkomstbeskatningen yderligere for at skaffe dækning?

Det har aldrig nogen sinde været liberalt centrums politik at ville løbe fra et ansvar, heller ikke fra det medansvar, vi har for udgiftsstigninger, der er vedtaget i det høje ting, og jeg håber ikke, at der er noget parti, der vil gøre det, men jeg synes, det ville være godt, om finansministeren kunne belyse, om det bliver nødvendigt at forhøje indkomstskatterne i forbindelse med stigningen i statsbudgettet.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at jeg

håber, vi kan få et samarbejde i det kommende år. Jeg vil indestændigt lægge statsministeren disse ord på sinde: prøv nu at løse forholdet til SF, gå ind i et åbent samarbejde med alle os andre. Så tror jeg, at det praktiske lovgivningsarbejde vil få et godt skub fremad på en måde, som befolkningen og vi alle sammen kan være tjent med.

Erhard Jakobsen: Det er hr. Poul Møllers bemærkninger om det socialistiske flertal, som jeg forstod var noget af det, der foruroligede erhvervslivet her i landet allermost, der kalder mig op. Da vi jo alle sammen bestræber os for at være erhvervsvenlige, vil jeg gerne i al beskedenhed yde mit bidrag.

Den socialistiske politik, erhvervslivet med rette kunne være bange for, måtte jo være en politik, der sigtede imod, at staten skulle overtage større eller mindre dele af det private erhvervsliv, at staten skulle gribe ind og dirigere erhvervsvirksomhedernes økonomiske politik, at man skulle gribe ind med restriktioner over for varefordeling, over for beskæftigelsesvalg osv.

Det socialistiske flertal i dette ting består rent talmæssigt i en overvægt af én, så vidt jeg har forstået. Her behøver jeg altså ikke at prøve at gætte på, på hvor mange gruppefællers vegne jeg taler; her er det nok, når jeg taler på egne vegne. Jeg kan love dansk erhvervsliv, at en politik, der går i den retning, som hr. Poul Møller og andre har skræmt erhvervslivet med, den får aldrig min stemme, og så er der ikke socialistisk flertal her i tinget.

Poul Antonsen: Det er jo betryggende for hr. Poul Møller og for erhvervslivet at høre disse ord. Det ville have været mere betryggende, hvis de var kommet fra ministerside. (*Erhard Jakobsen:* En stemme er nok!). Jeg tror, det er to.

Regeringens påståede erhvervsfjendtlige politik har jo allerede givet anledning til adskillige bemærkninger, og jeg skal ikke gøre noget forsøg på at analysere de forskellige forhold og spørgsmålet om, hvorvidt regeringen har været mere eller mindre ansvarlig for disse forhold, men nøjes med bemærkninger til enkelte ting, nemlig først de generelle afskrivningsregler.